

Súd: Okresný súd Poprad
Spisová značka: 9Cb/146/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8712215634
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 01. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Monika Šabl'ová
ECLI: ECLI:SK:OSPP:2020:8712215634.8

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Poprad sudcom JUDr. Monikou Šabl'ovou v právnej veci žalobcu: 1. Implementačná agentúra Ministerstva práce, sociálnych vecí a rodiny SR, so sídlom Špitálska 6, 814 55 Bratislava, IČO: 30 854 687, 2. Ministerstvo práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky, so sídlom Špitálska 4, 6 a 8, 816 43 Bratislava - Staré Mesto, IČO: 00 681 156, právne zast. Martin Pavle s.r.o., advokátska kancelária, so sídlom Pribinova 4, Bratislava, IČO: 36 860 450, proti žalovanému: Občianske združenie „Dobrá cesta“, so sídlom J. Curie 3760/2, 058 01 Poprad, IČO: 37 790 986, práv.zast.: HKP Legal s. r. o., Križkova 9, 811 04 Bratislava- Staré Mesto, IČO: 36 727 334, v konaní o zaplatenie 52 596,22 eur s príslušenstvom takto

rozhodol:

I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi v 2. rade sumu 52 596,22 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 52 596,22 eur od 27.6.2012 do zaplatenia, to všetko v lehote troch dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Konanie voči žalobcovi v 1. rade z a s t a v u j e.

III. Žalovanému pri zastavení konania voči žalobcovi v 1. rade p r i z n á v a nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v 1. rade vo výške 100% účelne vynaložených trov konania, pričom o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

IV. Žalobcovi v 2. rade p r i z n á v a voči žalovanému nárok na náhradu trov konania vo výške 100 % účelne vynaložených trov konania, pričom o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca v 1. rade žalobou doručenu súdu dňa 2.11.2012 ktorou sa domáhal od žalovaného zaplatenia sumy 52 596,22 eur ako aj náhrady trov konania.

Svoj nárok odôvodnil tým, že žalobca v zastúpení Fondom sociálneho rozvoja (ďalej len „FSR“) ako sprostredkovateľským orgánom pod riadiacim orgánom pre operačný program „Zamestnanosť a sociálna inklúzia“ uzavrel so žalovaným dňa 19.2.2010 Zmluvu o poskytnutí nenávratného finančného príspevku č. 096/2010-IZ-4.0/V kód ITMS27120230043 pre projekt s názvom Moja cesta k samozamestnaniu s celkovými oprávnenými nárokmi na realizáciu projektu v sume 196 082,40 eur. V rámci uvedenej sumy mal žalobca v 1. rade poskytnúť žalovanému NFP do výšky 186 276,28 eur a žalovaný mal zabezpečiť vlastné zdroje financovania projektu vo výške 5 % z celkových oprávnených výdavkov na realizáciu projektu. Zmluvné strany sa v zmysle čl. 5 ods. 5.1 zmluvy dohodli na systéme financovania prostredníctvom kombinácie zálohových platieb a refundácie. Žalovanému bola poskytnutá

zálohová platba dňa 8.3.2010 vo výške 52 596,22 eur, a to z prostriedkov EÚ suma 44 706,79 eur a z prostriedkov štátneho rozpočtu suma 7 889,43 eur. V zmysle článku 1 odsek 1 všeobecných zmluvných podmienok k zmluve (ďalej len VZP) sa žalovaný zaviazal dodržiavať ustanovenia zmluvy tak, aby bol projekt realizovaný riadne, včas a v súlade s jeho podmienkami, za nesplnenie podmienok a povinností, ktoré žalovanému vyplývajú zo zmluvy sa toto považuje za podstatné porušenie zmluvy s možnosťou odstúpenia od zmluvy. Žalovaný nerealizoval projekt v súlade so zmluvou-neboli realizované aktivity projektu v zmysle časového harmonogramu, porušil svoj zmluvný záväzok týkajúci sa vecnej a časovej realizácie aktivít projektu. Žalovaný nezačal s realizáciou jednotlivých aktivít projektu (školenia, kurzy, semináre), túto skutočnosť bol povinný oznámiť žalobcovi v 1. rade v súlade s článkom 8 bod 2 VZP a zároveň požiadať žalobcu v 1. rade bezodkladne o zmenu zmluvy hneď ako sa dostal do omeškania so začatím realizácie aktivít projektu. Žalobca v 1. rade v zmysle ust. článku 9 ods. 2.2 VZP v spojení s ust. článku 9 odsek 2.4 písm.d)e)h) a j) VZP odstúpil listom dňa 12.4.2012 (i keď v odstúpení je opravený dátum 17.4.2012-vid' čl. 37) od zmluvy o poskytnutí od NFP. Dňa 19.4.2012 zaslal žalobca v 1. rade žalovanému žiadosť o vrátenie finančných prostriedkov a to v sume 44 706,79 eur poskytnutých z prostriedkov EÚ a v sume 7 889,43 eur poskytnutých z prostriedkov ŠR. Napriek uplynutiu 50 dňovej lehoty na ich vrátenie si túto povinnosť žalovaný nesplnil a napriek opakovanej výzve finančné prostriedky nevrátil.

2. Súd vo veci rozhodol v skrátenej konaní vydaním platobného rozkazu dňa 15.1.2013 voči ktorému bol podaný odpor právny zástupcom žalovaného v ktorom namietal nedôvodnosť a neexistenciu nároku žalobcu uviedol, že zmluva o NFP sa spravuje režimom stanoveným právnymi predpismi pre prostriedky štátneho rozpočtu a tak sa spravuje režimom zákona č. 523/2004 o rozpočtových pravidlách v zmysle § 31 tohto zákona rozhoduje o uložení odvodu a penále príslušná správa finančnej kontroly resp. MF SR. V danom prípade nebolo vydané žiadne rozhodnutie príslušného orgánu, ktorým by bolo konštatované porušenie § 31 ods. 1 tohto zákona a ktorým by bola stanovená povinnosť na strane žalovaného vrátiť poskytnutý NFP. Žalovaný namietal opodstatnenosť a platnosť odstúpenia od zmluvy vykonaného zo strany žalobcu v 1. rade, ktoré namietal aj samostatnými vyjadreniami, pričom sa žalobca v 1. rade s nimi nevysporiadal. Zároveň požiadal o oslobodenie od súdnych poplatkov.

3. Uznesením zo dňa 21.11.2013 žalovanému nebolo priznané oslobodenie od platenia súdnych poplatkov voči ktorému uzneseniu podal odvolanie žalovaný a Krajský súd v Prešove uznesením z 20.5.2014 zmenil uznesenie súdu prvej inštancie tak, že priznal žalovanému oslobodenie od súdnych poplatkov v rozsahu 50 %. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť 10.6.2014.

4. Podaním právneho zástupcu žalobcu v 1. rade bolo súdu oznámené, že došlo k zmene názvu pôvodného žalobcu v 1. rade na Implementačná agentúra MPSVR SR a to od 1.4.2015 čo preukázal dodatkom č. 4 k zriaďovacej listine Fondu sociálneho rozvoja. Uvedeným podaním sa vyjadril aj k tvrdeniam uvádzaným v odpore, ktoré považuje za nesprávne s ohľadom na to, že žiaden VZP platný na území SR neustanovuje ako podmienku platnosti pohľadávky vyplývajúcej z odstúpenia od zmluvy o NFP správne rozhodnutie. Vyjadril sa za akých okolností by prichádzala do úvahy kontrola rozhodnutia a správneho orgánu, keďže žalobca neodstúpil od zmluvy o NFP z dôvodu porušenia finančnej disciplíny, ale na základe iných podstatných porušení zmluvy o NFP žalovaným. Poukázal na to, že rovnakou právnou problematikou sa zaoberal Krajský súd v Trnave v uznesení zo dňa 28.7.2014 č. k. 25Co/78/2013-245, kde okrem iného konštatoval, že pre odstúpenie žalobcu od zmluvy nie je potrebné predchádzajúce konštatovanie porušenia finančnej disciplíny zo strany žalovaného. Žalobca odstúpil od zmluvy pre podstatné porušenie zmluvy žalovaným z dôvodov podľa článku 9 bod 2.4 písm.d)e)h) a j) VZP. Žalovaný viacnásobne porušil podstatným spôsobom zmluvu o NFP a bližšie sa vyjadril ktoré ustanovenia zmluvy o NFP žalovaný porušil. V tomto podaní zároveň žalobca v 1. rade požiadal o rozšírenie žalobného petitu a to o úroky z omeškania vo výške 9 % ročne zo žalovanej sumy od 27.6.2012 do zaplatenia.

5. Uznesením na pojednávaní dňa 28.10.2015 bola pripustená zmena žalobného petitu. Na tomto pojednávaní právny zástupca žalobcu v 1. rade uviedol, že sa pridriavajú ich žalobného návrhu a vyjadrenia z 19.10.2015. Čiastka bola poskytnutá žalovanému ako zálohová platba, pričom žalovaný mal neskôr preukázať ako použil predmetné finančné prostriedky v zmysle zmluvy. Žalovaný nerealizoval projekt riadne a včas, porušil zmluvu podstatným spôsobom tak ako to uvádzali vo svojom písomnom vyjadrení a z tohto dôvodu žalobca v 1. rade odstúpil od zmluvy a v súlade s článkom 10 bod 2 VZP bol žalovaný povinný vrátiť poskytnutý NFP vo výške, ktorá mu bola uhradená do času odstúpenia

od zmluvy. Právny zástupca žalovaného na tomto pojednávaní vzniesol námietku nedostatku aktívnej legitímácie na strane žalobcu v 1. rade z dôvodu, že nie je pravdivé tvrdenie žalobcu v 1. rade, že uzatvoril zmluvu so žalovaným, pretože zmluvu uzatvoril iný subjekt a to MPSVR SR. Žalobca v 1. rade v rámci daného zmluvného vzťahu vystupoval iba ako zástupca MPSVR SR a z daného dôvodu nie je nositeľom subjektívneho nároku uplatňovaného v tomto konaní. Žalobu žiadal zamietnuť.

6. Podaním doručeným 23.11.2015 sa právny zástupca žalobcu v 1. rade vyjadril k aktívnej legitímácii a doplnil dôkazy ohľadom aktívnej legitímácii žalobcu v tomto konaní predložením rozhodnutí Okresných súdov Nitra, Košice 1, Bratislava 5 a Galanta.

7. Podaním doručeným 18.1.2016 právny zástupca žalobcu žiadal, aby súd pripustil vstup ďalšieho účastníka do konania na strane žalobcu a to MPSVR SR spolu so súhlasom so vstupom do konania na strane žalobcu a požiadal o zmenu žaloby v súvislosti s týmto návrhom. Uznesením z 26.1.2016 súd rozhodol o tomto návrhu. Voči uzneseniu podal žalovaný odvolanie o ktorom rozhodoval Krajský súd v Prešove, kedy uznesením z 14.12.2017 potvrdil uzneseniu súdu prvej inštancie v napadnutej časti. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť 11.1.2018.

8. Na pojednávaní dňa 27.2.2018 právny zástupca žalobcu ako aj žalovaného sa vyjadrovali k aktívnej vecnej legitímácii žalobcov v 1. a 2. rade, kedy žalovaný poukázal na to, že zákon č. 374/2014 o pohľadávkach štátu ktorý vymedzuje vo svojich ustanoveniach v § 1 ods. 4 písm. a), § 2 písm. a), § 3 ods. 2, § 24 ods. 2, že v danom konaní sa jedná o pohľadávku z príspevku zo spoločných programov realizovaných SR a EÚ, pričom v prípade vzniku pohľadávky z takéhoto programu je nositeľom tejto pohľadávky štát SR. Je nesporné z hľadiska ustálenej súdnej praxe, že právna subjektivita štátu a jeho štát. orgánov sú oddelené a odlišné. To znamená, že v tomto konaní z dôvodu tohto právneho predpisu Ministerstvo práce môže vystupovať iba ako správca. Avšak nositeľom nároku je štát, iný subjekt. Uvedený zákon ustanovuje v §3, že správca takejto pohľadávky uplatňuje v mene štátu, nie vo svojom mene. Z uvedeného vyplýva, že tak ako sa žalobca v 2./ rade označil, tak uplatňuje pohľadávku v danom prípade vo svojom mene. Návrh na pristúpenie do konania bol doručený súdu v r. 2016, pričom tento právny predpis je účinný od 01.01.2015, to znamená, že v prípade pristúpenia do konania mal pokiaľ chcela byť strana konania úspešná, mala do konania pristúpiť SR vo svojom mene a nie Ministerstvo práce.

Čo sa týka aktívnej legitímácie žalobcu v 1./ rade, napriek vznesenej argumentácii zo strany žalobcu v 1. rade má naďalej žalovaný za to, že Implementačná agentúra neuzatvorila danú zmluvu a preto nemôže byť ani nositeľom nárokov z právnych vzťahov založených touto zmluvou. Tento zákon č. 374/2014 z hľadiska svojej povahy nemôže byť ignorovaný, ani menený vôľou strán a ani žiadnou zmluvou. Pokiaľ ide o skutkové okolnosti, majú za to, že odstúpenie od zmluvy dôvodné nebolo, keďže žalovaný nepokračoval v realizácii aktivít projektu z dôvodu neposkytnutia žiadaného fin. príspevku, pričom aj žiadal Ministerstvo práce o prerušenie aktivít projektu, avšak Ministerstvo práce takéto prerušenie nepovolilo. K tomu majú aj príslušné listinné dôkazy. Pokiaľ ide o dokazovanie v tomto spore, pokiaľ by aktívna legitímácie zo strany žalobcov bola daná, prípadne či už len jedného, tak ich dokazovanie by sa uberalo tým smerom, že preukázali, že administratívne kontroly a závery z týchto kontrol neboli správne a snažili by sa preukázať, že finančné prostriedky boli vynaložené tak ako predpokladal projekt na ktoré boli určené a teda, že nedošlo k porušeniu povinností.

9. Podaním doručeným 4.12.2019 žalobca v 1. rade prostredníctvom svojho právneho zástupcu vzal späť svoju žalobu voči žalovanému a požiadal o zastavenie konania voči žalobcovi v 1. rade a určenie, že žalobca v 1. rade a žalovaný v zmysle § 257 CSP nemajú nárok na náhradu trov konania. Podaním doručeným 15.1.2020 sa právny zástupca žalovaného vyjadril k späťvzvatiu žalobcu v 1. rade.

10. Na pojednávaní dňa 15.1.2020 právny zástupca žalobcov sa vyjadril z procesného hľadiska k aktívnej vecnej legitímácii žalobcu v 2. rade. Žalovaný svoju námietku zakladá na zákone č. 374/2014 o pohľadávkach štátu účinnosť tohto zákona nastala až následne ako nastali rozhodujúce hmotnoprávne skutočnosti dôležité pre tunajšie konanie, teda uzatvorenie zmluvy od NFP odstúpenie od zmluvy či podanie žaloby. Z uvedeného vyplýva, že zákon o pohľadávkach štátu je neaplikovateľný pre tunajšie konanie inak by sa jednalo o ústavné neprípustné retroaktívne pôsobenie právnej normy. Poukazujú pritom na ustálenú judikatúru najvyšších súdnych autorít napr. PL ÚS 2/00, NS SR 2M Cdo/9/2013, NS SR 5Szd/1/2010.

Zmluvu o NFP uzatvoril žalobca v 2. rade a nie SR. Pri špecifikácii poskytovateľa (žalobcu v 2. rade) ako zmluvnej strany zmluvy o NFP nie je uvedená SR, ale žalobca v 2. rade. Jedná sa o pohľadávku zo záväzkového vzťahu do ktorého žalobca v 2. rade vstúpil vo vlastnom mene. Preto logicky oprávneným na podanie žaloby je žalobca v 2. rade ako zmluvná strana. Žalobca v 2. rade ako zmluvná strana by mal mať možnosť uplatniť si vo vlastnom mene nároky zo zmluvy o NFP. Iným výkladom by došli k absurdnému a ústavne neakceptovateľnému záveru, že zmluvná strana by nemohla uplatňovať nároky zo zmluvy. Uvedené potvrdzuje aj rozsudok KS BA č.k. 8Cob/153/2013 zo dňa 7.12.2016, ktorým odvolací súd potvrdil rozsudok OS BA III.. Ministerstvo uzavrelo predmetnú zmluvu o NFP vo vlastnom mene ako subjekt s vlastnou právnou subjektivitou. Štát nebol zmluvnou stranou, preto v tomto prípade nie je aktívne legitimovaný na podanie žaloby. Ďalej uvedenú argumentáciu potvrdil aj samotný žalovaný v tunajšom konaní vo svojom podaní zo dňa 10.11.2016, kde žalovaný uviedol, vecná legitímácia účastníkov vyplýva z hmotnoprávneho vzťahu. Je nepochybné, že zmluvu o poskytnutí NFP uzatvorilo MPSVaR vo vlastnom mene, pričom navrhovateľ konal iba ako splnomocnený zástupca. Z uvedeného je zrejmé, že aktívne vecne legitimovaný subjekt môže byť MPSVaR. Nositeľom všetkých subjektívnych práv v zmysle zmluvy o NFP je iba MPSVaR. Pohľadávka žalobcu v 2. rade uplatnená v tunajšom konaní vznikla na základe odstúpenia od zmluvy. V zmysle článku 10 bod 2 VZP k zmluve o NFP ako aj v zmysle § 351 ods. 2 OZ je žalovaný povinný vrátiť plnenie žalobcovi ako poskytovateľovi a nie SR. V ustanovení § 3 ods. 2 zákona o pohľadávkach štátu je uvedené, že správca je oprávnený nie povinný vymáhať pohľadávku v mene štátu. Poukazujeme tiež na ust. Zák. 528/2008 ktorý upravuje poskytovanie NFP v zmysle ktorého riadiaci orgán koná vo vlastnom mene konkrétne § 24 ods. 1, § 28 ods. 2 písm a, § 28 ods. 8. Poukázal na ustálenú rozhodovaciu prax súdov a konkrétne súdne rozhodnutia. Trval na dôvodnosti žaloby a žiadal, aby jej súd vyhovel a žalovaného zaviazal na náhradu trov konania. K dôvodu nároku uviedol, že nárok vznikol na základe uzatvorenia zmluvy o NFP na základe ktorej boli žalovanému poskytnuté zálohové platby v sume zodpovedajúcej istine čo bolo v konaní riadne preukázané. Následne došlo k odstúpeniu od zmluvy o NFP na základe podstatného porušenia čím vznikla žalovanému povinnosť vrátiť predmetnú čiastku, táto skutočnosť bola tiež v konaní podľa ich názoru riadne preukázaná. Žalovaný v tunajšom konaní tieto hmotnoprávne skutočnosti nespochybnil žiadnymi vecnými argumentmi ani dôkazmi preto je potrebné podľa ich názoru na ne prihliadať ako nesporné. Obrana žalovaného bola založená len na obštrukčných námietkach procesného charakteru s cieľom brániť právam. Účelom nie je skutočná ochrana práv žalovaného, pretože žalovaný fakticky už nevykonáva žiadnu činnosť, je vedených voči nemu niekoľko exekučných konaní doposiaľ nebolo nič vymožené.

Právny zástupca žalovaného zotrval na námietke aktívnej vecnej legitímácie žalobcov a na názore, že jediným vecne legitimovaným subjektom môže byť SR ako štát. Skutočnosť, kto uzatváral predmetnú zmluvu NFP a jeho aktívna legitímácia v tomto konaní by bola relevantná v prípade ak by sa jednalo o typický súkromnoprávny vzťah. Vzhľadom na vôľu zákonodarcu vyjadrenú v ust. Zákona o pohľadávkach štátu, ktoré na začiatku citoval je zjavné, že táto pohľadávka je majetkom štátu SR. To, že pôvodne argumentoval žalovaný tým, že považuje za aktívne vecne legitimovaného žalobcu v 2. rade, nie je právne relevantné nakoľko žalovaný môže zmeniť svoj právny názor, nakoľko si uvedomil súvislosti s ustanoveniami uvedeného zákona. Pokiaľ sa jedná o § 3 ods. 2 na ktorý poukazuje právny zástupca žalobcov citujem. Z tohto ustanovenia je zrejmé, že si môže uplatňovať štát, alebo správca pohľadávky. Poukázal na ustanovenie správou sa rozumie súhrn oprávnení a povinností tzn., že argumentáciu žalobcov o tom, že si môžu vyberať koho žalovať vo vlastnom mene, alebo v mene štátu považuje za nesprávnu. Rozhodnutia na ktoré bolo poukázané nepovažujú za relevantné, nakoľko v nich nie je riešená predmetná otázka aktívnej legitímácie vo vzťahu k ustanoveniam o zákone o pohľadávkach štátu až na výnimku rozhodnutia KS PO z roku 2019, ktoré však vzhľadom na odôvodnenie vzhľadom na túto problematiku považujú za zmätočné a nedostatočné. Žalobu žiadal zamietnuť a priznať im náhradu trov konania.

11. Súd vykonal dokazovanie oboznámením sa s predloženými listinnými dôkazmi, ktorými sú: Zmluva o poskytnutí NFP č. 096/2010-IZ-4.0/V zo dňa 19.2.2010, Dodatok č. DOD/01-2011/096/2010-IZ-4.0/V k Zmluve o poskytnutí NFP, Príloha č. 2 a 3 ku zmluve, Dodatok č. DOD/02-2011/096/2010-IZ-4.0/V, Žiadosť o platbu č. 27120230043101 z 8.3.2010, Výpis z účtu žalobcu o odkázaní finančných prostriedkov na účet žalovaného, Správa z kontroly na mieste zo dňa 29.3.2011, Mimoriadne ukončenie zmluvy zo dňa 30.6.2011 s doručenkou, List žalobcu „Zaslanie žiadosti o vrátenie finančných prostriedkov“ zo dňa 8.7.2011 s doručenou adresovanú žalovanému, Žiadosť o vrátenie finančných prostriedkov z 13.4.2012, odstúpenie od zmluvy o poskytnutí NFP z 12.4.2012, doručenka o prevzatí odstúpenia dňom 7.5.2014, žiadosť o vrátenie finančných prostriedkov z 19.4.2012 spolu s doručenkou,

list žalovaného adresovaný žalobcovi v 1. rade z 30.5.2012, VZP k zmluve o poskytnutí NFP, splnomocnenie sprostredkovateľského orgánu pod riadiacim orgánom na plnenie úloh riadiaceho orgánu, listom pre žalovaného z 28.9.2011 pozastavenie realizácie aktivít projektu doručeným 10.10.2011, stanovisko k záznamu z administratívnej kontroly z 28.11.2011 spolu s doručenkou žalovanému, žiadosť o platbu žalovaného zo 16.8.2010 s prílohami, žiadosť o platbu žalovaného z 29.8.2011 s prílohami, záznam z administratívnej kontroly vykonávanej v čase od 20.10.2010 do 15.7.2011, záznam z administratívnej kontroly za obdobie 31.8.2011 do 3.11.2018, odpoveď na námietku a stanovisko k žiadosti o povolenie vykonania zmeny z 8.12.2011 ako aj z 2.11.2011 a 24.1.2012 spolu s doručenkami, na základe čoho zistil skutkový stav tak ako bol opísaný v žalobe, keď dňa 19.2.2010 uzavrelo MPSVR SR v zastúpení FSR ako sprostredkovateľským orgánom zmluvu so žalovaným o poskytnutí NFP č. 096/2010-IZ-4.0/V, ktorá bola doplnená Dodatkom č. DOD/01-2011/096/2010-IZ-4.0/V, Dodatkom č. DOD/02-2011/096/2010-IZ-4.0/V. Predmetom zmluvy bola úprava zmluvných podmienok, práv a povinností medzi zmluvnými stranami v súvislosti s poskytnutím NFP zo strany žalobcu na realizáciu aktivít žalovaného v rámci projektu s názvom „Moja cesta k samozamestnaniu“. Tak ako bolo v žalobe konštatované, celkove oprávnené výdavky na realizáciu projektu predstavovali 196 082,40 eur. Z tejto sumy žalobca mal poskytnúť žalovanému ako zálohu sumu 52 596,22 eur a žalovaný mal zabezpečiť 5 % z celkových oprávnených výdavkov na realizáciu projektu. V súlade so žiadosťou o platbu (č. I. 23 spisu) zo dňa 8.3.2010 bola poskytnutá žalovanému suma vo výške 52 596,22 eur, a to z prostriedkov EÚ suma 44 706,79 eur a z prostriedkov štátneho rozpočtu 7 889,43 eur (čl.29). Uvedená skutočnosť vyplýva z vyhlásenia o overení k žiadosti o platbu ako aj z výpisu z účtu štátnej pokladnice, kde je zrejmé, že 26.3.2010 bola takáto suma poukázaná na účet žalovaného(čl.29).Žalovaný nerealizoval projekt v súlade so zmluvou, keď neboli realizované aktivity projektu v zmysle časového harmonogramu čím porušil svoj zmluvný záväzok týkajúci sa vecnej a časovej realizácie projektu. Dňa 12.4.2012 je datované Odstúpenie od zmluvy medzi žalobcom a žalovaným, ktoré malo byť realizované v súlade s čl. 9 bod 2.2 VZP, 9 odsek 2, 2.4. písm. d)e)h) a j) VZP. Odstúpenie od zmluvy bolo doručené žalovanému 7.5.2014 a týmto dňom došlo aj k účinnosti odstúpenia od zmluvy v súlade s čl. 9 bod 2 ods. 2.8 VZP. V lehote 50 kalendárnych dní odo dňa doručenia Odstúpenia od zmluvy žalovaný nevrátil pohľadávku poskytovateľovi a dňa 19.4.2012 žalobca zaslal žalovanému žiadosť o vrátenie finančných prostriedkov, ktorú žalovaný prevzal 12.5.2012(čl.34,41).

Podľa § 351 ods. 1 Obchodného zákonníka odstúpením od zmluvy zanikajú všetky práva a povinnosti strán zo zmluvy. Odstúpenie od zmluvy sa však nedotýka nároku na náhradu škody vzniknutej porušením zmluvy, ani zmluvných ustanovení týkajúcich sa voľby práva alebo voľby tohto zákona podľa § 262, riešenia sporov medzi zmluvnými stranami a iných ustanovení, ktoré podľa prejavenej vôle strán alebo vzhľadom na svoju povahu majú trvať aj po ukončení zmluvy.

Podľa § 351 ods. 2 Obchodného zákonníka strana, ktorej pred odstúpením od zmluvy poskytla plnenie druhá strana, toto plnenie vráti; pri peňažnom záväzku spolu s úrokmi vo výške dojednanej v zmluve pre tento prípad, inak ustanovenej podľa § 502. Ak vracia plnenie strana, ktorá odstúpila od zmluvy, má nárok na úhradu nákladov s tým spojených.

Podľa článku 1 ods. 1 VZP prijímateľ sa zaväzuje dodržiavať ustanovenia zmluvy tak, aby bol projekt realizovaný riadne, včas a v súlade s jej podmienkami a postupovať pri realizácii aktivít projektu s odbornou starostlivosťou.

Podľa článku 9 bod 2.2 VZP od zmluvy môže prijímateľ, alebo poskytovateľ odstúpiť v prípadoch podstatného porušenia zmluvy, nepodstatného porušenia zmluvy a ďalej v prípadoch, ktoré ustanovujú právne predpisy SR a ES.

Podľa článku 7 ods. 1 VZP prijímateľ je povinný zrealizovať schválený projekt v súlade so zmluvou a dodržať termín ukončenia realizácie aktivít projektu uvedený v článku 2 bod 2.4 zmluvy.

Podľa článku 9 ods. 2.4 písm.d) VZP sa na účely zmluvy za podstatné porušenie zmluvy zo strany prijímateľa považuje: porušenie záväzkov vyplývajúcich z vecnej alebo časovej realizácie aktivít projektu a/alebo nesplnenie podmienok a povinností, ktoré prijímateľovi vyplývajú zo zmluvy (najmä nezabezpečenie VO, resp. obchodnej, verejnej súťaže, alebo iné závažné porušenie zmluvných povinností).

Podľa článku 9 ods. 2.4 písm.e) VZP sa na účely zmluvy za podstatné porušenie zmluvy zo strany prijímateľa považuje: zastavenie realizácie aktivít projektu z dôvodov na strane prijímateľa a toto zastavenie realizácie aktivít projektu sa netýka dôvodov uvedených v článku 7 týchto VZP.

Podľa článku 9 ods. 2.4 písm.h) VZP sa na účely zmluvy za podstatné porušenie zmluvy zo strany prijímateľa považuje: poskytnutie nepravdivých a zavádzajúcich informácií, resp. neposkytovanie informácií v súlade s podmienkami zmluvy zo strany prijímateľa.

Podľa článku 9 ods. 2.4 písm.j) VZP sa na účely zmluvy za podstatné porušenie zmluvy zo strany prijímateľa považuje: porušenie, ktoré je považované za nezrovnalosť v zmysle článku 2 ods. 7 Nariadenia Rady ES č.1083/2006 v platnom znení a poskytovateľ stanoví, že takáto nezrovnalosť sa považuje za podstatné porušenie zmluvy.

Podľa článku 2 odsek z Nariadenia ES 1083/2006 nezrovnalosť: akékoľvek porušenie práva Spoločenstva, ktoré vyplýva z konania, alebo opomenutie hospodárskeho subjektu dôsledkom čoho je alebo by bolo poškodenie všeobecného rozpočtu EÚ zaťažením všeobecného rozpočtu neoprávnenou výdavkovou položkou.

12. Žalovaný v spore namietal aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu v 1. rade, keď poukazoval na to, že správne žalovať malo MPSVR SR a následne po pripustení vstupu žalobcu v 2. rade namietal aj aktívnu legitímáciu tohto subjektu. K posúdeniu aktívnej vecnej legitímácie žalobcov súd uvádza nasledovné: V danej veci ide o vrátenie NFP poskytnutého žalovanému na základe zmluvy, t.j. zo záväzkového vzťahu uzavretého medzi konkrétnymi subjektmi MPSVR SR ako poskytovateľom v zastúpení Fondom sociálneho rozvoja (následne rozumej Implementačnou agentúrou MPSVR SR) a žalovaným podľa Obchodného zákonníka § 15 ods. 1 zákona č. 528/2008 Z.z. o pomoci a podpore poskytovanej z fondov Európskeho spoločenstva a v zmysle § 20 odsek 2 zákona č. 523/2004 Z.z. o rozpočtových pravidlách verejnej správy (viď bod 1, 1.3 zmluvy). Vo vzťahu k žalobcovi v 1. rade žalovaný namietal, že na podanie žaloby je aktívne legitimované MPSVR, keďže zmluvu o poskytnutí NFP uzatváralo MPSVR v zastúpení žalobcom v 1. rade. Aktívna vecná legitímácia žalobcu v 1. rade vychádzala zo splnomocnenia sprostredkovateľského orgánu pod riadiacim orgánom na plnenie úloh riadiaceho orgánu uzatvoreného podľa § 7 a § 8 zákona č. 528/2008 Z.z. Medzi MPSVR ako riadiacim orgánom a žalobcom v 1. rade ako sprostredkovateľským orgánom pod riadiacim orgánom zo dňa 1.4.2014. V zmysle bodu 4.3.14 splnomocnenia je žalobca v 1. rade oprávnený uplatniť všetky aj súdne, kroky smerujúce k finančnému vysporiadaniu, t.j. mal aktívnu legitímáciu podať žalobu v tomto spore. Splnomocnením v zmysle zákona o pomoci a podpore došlo k delegovaniu úloh MPSVR na žalobcu v 1. rade, ktorý teda bol aj je oprávnený vo vlastnom mene vystupovať a konať voči žalovanému v rozsahu splnomocnenia. Žalobca v 1. rade konal voči žalovanému od uzavretia zmluvy o poskytnutí NFP vo vlastnom mene a aj žalovaný s ním komunikoval, zasielal mu listiny a dokumentáciu. Žalovaný nevykonával úkony priamo voči MPSVR SR, ale vždy voči žalobcovi v 1. rade ako samostatnému právnenému subjektu z čoho možno vyvodíť, že žalovaný ho taktiež považoval za subjekt, ktorému prislúchajú práva z uplatňovania nárokov zo zmluvy o NFP. Z vykonaného dokazovania je zjavné, že nenávratný finančný príspevok bol žalovanému poskytnutý prostredníctvom žalobcu v 1. rade v rámci jeho úloh, ktoré vymedzil jeho zriaďovateľ a žalobca v 1. rade ako právny nástupca Fondu sociálneho rozvoja je vo veci aktívne legitimovaný ako nositeľ hmotnoprávných práv a povinností vyplývajúcich z uvedeného právneho vzťahu (viď aj rozsudok OS BA V 50C 229/2012-335).

Žalovaný namietal po pripustení vstupu do konania žalobcu v 2. rade aj jeho aktívnu legitímáciu. Aktívnu vecnú legitímáciu štátu riešil vo svojom rozhodnutí napr. Krajský súd Bratislava v konaní sp.zn.: 8Cob/158/2013. V tomto rozhodnutí poukázal odvolací súd Krajský súd Bratislava aj na rozhodnutie NS SR sp.zn.: 2Cdo/94/2002 v ktorom bol vysvetlený rozdiel medzi pohľadávkami z ktorých je oprávnený priamo štát (napr. pohľadávky výslovne upravené v zákone, pohľadávka voči štátu na daniach, pokutách...) a z ktorých je oprávnený priamo správca (vzniknutých napr. zo záväzkových vzťahov). V rozhodnutí NS SR sp.zn.: 2Cdo/11/2015 súd uzavrel, že v prípade ak správca majetku štátu vstúpi do záväzkového vzťahu s 3. osobou s ktorou vznikne pohľadávka, ide nepochybne o pohľadávku z ktorej je oprávnený priamo správca a nie štát. Konkrétne v tomto rozhodnutí sa okrem iného uvádza: pri hmotnom majetku štátu vrátane finančných prostriedkov sú súčasťou majetku štátu aj pohľadávky a iné majetkové práva a záväzky štátu (§ 2 zákona č. 278/1993 Z.z.). V rámci správy pohľadávky štátu zákon ukladá správcovi povinnosť starať sa o to, aby všetky povinnosti dlžníka boli včas a riadne splnené, aby pohľadávka štátu bola včas uplatnená na príslušných orgánoch a aby rozhodnutia týchto orgánov

boli včas vykonané (§ 6 ods. 4 zákona č. 278/1993 Z.z.). Akým spôsobom zabezpečí uskutočnenie včasného a riadneho splnenia povinností, ktoré dlžník má voči štátu je v kompetencii samotného správcu (musí sa tak stať v medziach zákona). Pritom sa nevylučuje, že správca majetku štátu môže pri výkone správy vstúpiť do záväzkového vzťahu súkromnoprávnej povahy s treťou osobou. V takomto prípade vznikom záväzkového vzťahu spravidla štát priamo práva a povinnosti nenadobúda. Ak preto v súvislosti s porušením takéhoto záväzkového vzťahu vznikne pohľadávka (napr. nesplnený záväzok zo zmluvy, záväzok zo zodpovednosti za škodu), ide nepochybne o pohľadávku z ktorej je oprávnený priamo správca a nie štát. Sám správca má potom právo uplatniť takýto nárok podľa konkrétnych ustanovení súkromnoprávneho predpisu na príslušnom orgáne. Uvedený právny názor zastáva aj doterajšia súdna prax (pozri rozhodnutie NS SR uverejnené v Zbierke stanovísk NS SR pod č. 87 ročník 2004), pričom dovolací súd nemal žiaden dôvod ho meniť, resp. sa od neho odchýliť. V danej veci zmluvu uzavrelo MPSVR ako samostatný subjekt a postup pri vrátení príspevku riadiacim orgánom t.j. Ministerstvom (§ 7, § 12, § 15 zákona č. 528/2008 Z.z.) je upravený podľa § 28 ods. 1 a 8 zákona č. 528/2008 Z.z. (odkaz pod č. 68 aj na ustanovenie § 123 CSP), pričom definícia pohľadávky z príspevku je uvedená v § 2 písm. l) zákona č. 528/2008 Z.z. v článku 10 ods. 2 VZP (čl. 191), žalovaný je povinný vrátiť NFP poskytovateľovi - žalobcovi v 2. rade.

13. Základným právnym dôsledkom odstúpenia od zmluvy je zánik všetkých práv a povinností zo zmluvy, okrem tých, ktoré sú uvádzané v ust. § 351 ods. 1 ObZ. V § 349 ObZ sa ako právny dôsledok odstúpenia od zmluvy uvádza zánik zmluvy v dôsledku odstúpenia. V ods. 2 § 351 ObZ sa upravuje vysporiadanie plnenia, ktoré bolo poskytnuté na základe zmluvy pred jej odstúpením. Každá zmluvná strana je povinná vrátiť to plnenie, ktoré pred odstúpením prijala, pričom pri peňažnom záväzku je toto plnenie povinná vrátiť spolu s úrokmi vo výške dojednanej v zmluve a pokiaľ takéto dojednanie nie je, ustanovenej podľa § 502 ObZ

14. Podstatou obrany žalovaného bolo tvrdenie, že nebol dôvod odstúpiť od zmluvy. Primárne sa teda súd zaoberal námietkou žalovaného ohľadom neplatnosti odstúpenia od zmluvy z dôvodu či od zmluvy odstúpila oprávnená osoba. V súlade s čl. 10 bod 2 VZP k zmluve o NFP žalobca po odstúpení od zmluvy, ktoré bolo listom z 12.4.2014, požadoval vrátenie finančného príspevku, ktorý bol vyplatený do času odstúpenia od zmluvy. Odstúpenie od zmluvy je upravené v § 351 ods. 2 ObZ, podľa ktorého strana, ktorej pred odstúpením od zmluvy poskytla plnenie druhá strana, toto plnenie vrátiť; pri peňažnom záväzku spolu s úrokmi vo výške dojednanej v zmluve pre tento prípad, inak ustanovenej podľa § 502 ObZ. Ak vracia plnenie strana, ktorá odstúpila od zmluvy, má nárok na úhradu nákladov s tým spojených. Súd otázku odstúpenia od zmluvy od NFP vyhodnotil tak, že toto odstúpenie je platné a spĺňa zákonné aj zmluvné predpoklady odstúpenia od zmluvy. Odstúpenie od zmluvy bolo riadne doručené žalovanému a týmto dňom, t. j. 7.5.2014 nadobudlo účinnosť s poukazom na čl. 9 ods. 2 bod 2.8 VZP. Zmluvu o NFP uzatvoril žalobca v 2. rade v zastúpení vtedy Fondom sociálneho rozvoja, ktorého právnym nástupcom je žalobca v 1. rade, kde žalobca v 2. rade vystupoval ako poskytovateľ. Nie je tu žiadna pochybnosť, že FSR pri odstúpení konal v zastúpení za žalobcu v 2. rade. Pokiaľ ide o vzťah medzi žalobcom v 2. rade a FSR, (žalobcom v 1. rade), k tomu súd udáva, že MPSVaR SR je v zmysle uznesenia Vlády SR č. 832 zo dňa 8.10.2006 riadiacim orgánom pre operačný program „Zamestnanosť a sociálna inklúzia“ v rámci ktorého bola uzatvorená medzi sporovými stranami zmluva. Uznesením Vlády SR č. 1023 zo 6.12.2006 boli určené pre výkon implementácie operačného programu „Zamestnanosť a sociálna inklúzia“ dva sprostredkovateľské orgány pod riadiacim orgánom, a to Fond sociálneho rozvoja a Sociálna implementačná agentúra. FSR vystupuje v zmysle uvedeného uznesenia Vlády SR ako sprostredkovateľský orgán pre operačný program, s ktorým MPSVaR SR ako orgán riadiaci uzatvorilo za účelom zastúpenia žalobcu vo veciach ohľadne nenávratného finančného príspevku v rámci operačného programu Splnomocnenie o delegovaní právomocí. Žalobca v 1. rade v konaní tvrdil, že odstúpenie bolo vykonané oprávnenou - delegovanou osobou, a to cestou FSR (v súčasnosti premenovaný na Implementačnú agentúru Ministerstva práce, sociálnych vecí a rodiny SR, ktorá je právnym nástupcom Sociálnej implementačnej agentúry). Pôsobnosť Implementačnej agentúry, prostredníctvom ktorej MPSVaR SR koná, jej pôsobnosť a zmena názvu sú upravené v Zriaďovacej listine FSR (v súčasnosti Implementačná agentúra MPSVaR SR) z 1.4.2005, v Dodatku č. 3 z 19.3.2014 k Zriaďovacej listine FSR a Štatúte Implementačnej agentúry MPSVaR SR z 24.7.2015. V zmysle bodu 4.3.14 Splnomocnenia sprostredkovateľského orgánu pod riadiacim orgánom na plnenie úloh riadiaceho orgánu zo dňa 1.4.2014 SORO je oprávnený uplatniť všetky, aj súdne, kroky smerujúce k finančnému vysporiadaniu okrem oblasti nezrovnalostí, vrátane oprávnenia SORO uzavrieť dohodu o splátkach ako aj dohodu o odklade platenia dlhu. Priamo zo zmluvy o poskytnutí NFP vyplýva, že

zmluvu uzatvoril žalobca v zastúpení FSR, ktorý ako sprostredkovateľský orgán pod riadiacim orgánom plní úlohy na základe § 7, § 8 zák. č. 528/2008 Z. z. o pomoci a podpore poskytovanej z fondov Európskeho spoločenstva. V zmysle § 8 ods. 3 cit. zákona na sprostredkovateľský orgán sa vzťahujú práva a povinnosti riadiaceho orgánu ustanovené týmto zákonom v rozsahu určenom v splnomocnení. FSR bol v zmysle právnej úpravy povinný plniť úlohy, ktoré na neho boli delegované riadiacim orgánom, preto všetky práva a povinnosti riadiaceho orgánu, ktorým je žalobca v 2. rade, sa vzťahujú aj na sprostredkovateľský orgán, ak tieto práva a povinnosti sú obsiahnuté v splnomocnení riadiaceho orgánu. Žalovaný počas realizácie projektu komunikoval a vykonával všetky úkony voči žalobcovi výlučne prostredníctvom FSR, a teda bol si vedomý toho, že akékoľvek úkony FSR vykonáva vo vzťahu k nemu, sú zároveň úkony žalobcu. Keďže sprostredkovateľské orgány za týmto účelom majú vytvorené odborné, personálne a materiálne predpoklady, riadiace orgány, v danom prípade žalobca v 2. rade, nevykonával voči prijímateľovi úkony priamo ale prostredníctvom sprostredkovateľského orgánu, a teda FSR. V samotnom texte Odstúpenia od zmluvy je presne špecifikovaná zmluva o poskytnutí NFP od ktorej žalobca v 1. rade odstupuje. Z textu tohto odstúpenia nemožno vyvodiť, aby sa FSR „pasoval“ do postavenia poskytovateľa resp. sa považoval za poskytovateľa, na základe uvedeného je jednoznačné, že FSR sa nepovažoval za riadiaci orgán, a teda za poskytovateľa NFP. So žalovaným bola podpísaná len jediná zmluva, ktorá je v tomto odstúpení presne špecifikovaná. V čl. 1 bod 1.1. zmluvy o poskytnutí NFP je uvedené, kto zmluvu uzatvára, a teda, že ju uzatvoril žalobca v 2. rade v zastúpení FSR na základe splnomocnenia. Súd zdôrazňuje, že FSR mal na odstúpenie od zmluvy splnomocnenie a preto možno vyvodiť, že od zmluvy o poskytnutí NFP odstúpil oprávnený subjekt.

15. V zmysle čl. 9 bod 2.7 VZP k zmluve o poskytnutí NFP v prípade podstatného porušenia zmluvy je zmluvná strana oprávnená od zmluvy odstúpiť okamžite, len čo sa o tomto porušení dozvedela. V prípade nepodstatného porušenia zmluvy je zmluvná strana oprávnená odstúpiť, ak strana, ktorá je v omeškaní nesplní svoju povinnosť ani v dodatočnej primeranej lehote, ktorá jej na to bola poskytnutá. Aj v prípade podstatného porušenia zmluvy je zmluvná strana oprávnená postupovať ako pri nepodstatnom porušení zmluvy. V tomto prípade sa takéto porušenie zmluvy bude považovať za nepodstatné porušenie zmluvy.

Žalobca pokiaľ odstupoval od zmluvy z dôvodu podstatných porušení, nemal dôvod poskytnúť žalovanému dodatočnú lehotu na splnenie povinností, keďže zmluvné strany sa dohodli na odlišnom spôsobe odstúpenia od zmluvy o NFP a výslovne neurčili, že zmluvná strana je povinná odstúpiť bez zbytočného odkladu. Súd konštatuje, že pokiaľ žalobca v 1. rade odstupoval od zmluvy o NFP z dôvodu podstatných porušení zmluvy o NFP, nebol dôvod poskytnúť žalovanému dodatočnú lehotu.

16. Súd v konaní teda mal preukázané, že sa žalobcovia domáhajú vrátenia poskytnutej peňažnej čiastky (zálohovej platby) vo výške 52 596,22 eur, ktorý nárok na vrátenie žalovanej čiastky vznikol z dôvodu odstúpenia od zmluvy o NFP prostredníctvom listu z 12.4.2012 ako aj v súlade s článkom 10 bod 2 VZP, § 351 ods. 2 Obchodného zákonníka. Pokiaľ žalovaný tvrdil v odpore voči platobnému rozkazu, že na vznik žalovaného nároku je nutná existencia rozhodnutia príslušnej finančnej kontroly resp. MF SR tu súd poukazuje na rozhodnutie Krajského súdu v Trnave, ktoré predložil žalobca v 1. rade zo dňa 28.7.2014 č.k.25Co/78/2013-245 a odôvodnenie tohto rozhodnutia s ktorým sa stotožňuje (čl.256-270).

17. Žalobcovia tvrdili, že žalovaný porušil záväzky vyplývajúce z časovej a vecnej realizácie aktivít projektu k tomu súd udáva, že žalovaný sa v bode 2.4 zmluvy o NFP v znení dodatkov zaviazal realizovať projekt riadne a včas avšak najneskôr v termíne ukončenia realizácie aktivít projektu, t.j. do 31.10.2011. Realizácia aktivít projektu v zmysle doručeného oznámenia žalovaného bola pozastavená od 10.1.2011 z dôvodu omeškania žalobcu s platbou preto v zmysle článku 7 odsek 3 VZP k zmluve bola automaticky predĺžená o čas omeškania žalobcu v 1. rade. Dňa 8.8.2011 bola evidovaná platba žalovanému na základe schválenej žiadosti o platbu č. 27120230043202 čím odpadol dôvod na pozastavenie realizácie aktivít projektu žalovaným. Ten mal povinnosť pokračovať, nestalo sa tak, preto bol upozornený listom z 28.9.2011 na povinnosť pokračovať v realizácii aktivít projektu. Opakovane bol vyzývaný žalovaný listom a výzvou na úhradu splatnej pohľadávky zo dňa 28.11.2011 na pokračovanie realizácie aktivít projektu. Žalovaný neobnovil realizáciu aktivít projektu, neukončil realizácie aktivít projektu v zmysle zmluvy o NFP a tým podstatne porušil zmluvu. Financovanie projektu malo prebiehať formou zálohových platieb, alebo refundácie. Zálohová platba bola poskytnutá žalovanému 26.3.2010 a táto suma mala byť priebežne zúčtovaná na formulári žiadosti o platbu. Zúčtovaním sa preukazuje a dokladuje použitie poskytnutých finančných prostriedkov. Žalovaný takúto žiadosť o platbu podal na čiastku 16 813,31 eur ako aj žiadosť o platbu na čiastku 25 312,04 eur. 15.7.2011 bol vyhotovený

záznam z administratívnej kontroly v ktorom ako oprávnený a teda schválený výdavok bola určená suma vo výške 1 856,87 eur tzn., že suma 14 956,44 eur bola neoprávnený výdavok a dňa 3.11.2011 žalobca vyhotovil záznam z administratívnej kontroly v ktorom bol oprávnený výdavok určený sumou vo výške 7 958,08 eur tzn. 17 353,96 eur bol výdavok neoprávnený. Žalobca v 1. rade v tomto smere predložil súdu príslušné listinné dôkazy, ktoré sú vyššie spomínané. V tomto smere súd poukazuje na čl. 16 bod 4.15 VZP v ktorom sa uvádza okrem iného, že nárok žalovaného na vyplatenie príslušnej platby vzniká len v rozsahu v akom žalobca rozhodne o oprávnenosti výdavkov projektu. Keďže došlo k nesprávnemu zúčtovaniu zálohových platieb bol žalovaný v zmysle článku 16 bod 4.7 VZP bol žalovaný povinný do 14 dní odo dňa oznámenia vrátiť časť poskytnutej zálohovej platby vo výške 14 956,44 eur ako aj časť poskytnutej zálohovej platby vo výške 17 353,96 eur na účet podľa bodu 1.2 zmluvy o NFP. Žalovaný bol na vrátenie neoprávnených výdavkov niekoľkokrát vyzývaný, avšak k vráteniu finančných prostriedkov nedošlo, čo z jeho strany došlo k porušeniu zmluvy o NFP. Ďalším dôvodom pre ktorý došlo zo strany žalobcu v 1.rade k odstúpeniu od zmluvy bola skutočnosť, že žalovaný neposkytol informácie v súlade s podmienkami zmluvy o NFP. Dňa 2.11.2011 bol žalovaný požiadaný o predloženie harmonogramu činností pre nasledujúce obdobie, opakovane sa tak stalo 28.11.2011, avšak žalovaný nedoručil takýto harmonogram ani oznámenie o obnovení realizácie aktivít žalobcovi v 1.rade čím podstatne porušil zmluvu o NFP. Ďalším 4.dôvodom pred odstúpenie od zmluvy bola skutočnosť, že žalovaný porušil zmluvu o NFP spôsobom, ktorý je považovaný za nezrovnalosť v zmysle článku 2 odsek 7 Nariadenia rady ES č. 1083/2006 a žalobca v 1.rade stanovil, že takáto nezrovnalosť sa považuje za podstatné porušenie zmluvy o NFP. Žalovaný nevrátil finančné prostriedky preto bol požiadaný žiadosťou z 24.1.2012 o vrátenie a bol povinný ich vrátiť do 50 dní od doručenia tejto žiadosti. Žalobca v 1.rade považoval takéto konanie žalovaného za nezrovnalosť a preto žalovaný podstatne porušil zmluvu o NFP. Ktorékoľvek z uvedených porušení bolo samo o sebe dôvodom na odstúpenie od zmluvy o NFP žalobcom.

18. Žalovaný ako procesná sporová strana nespochybnil relevantným spôsobom účinky doručenia odstúpenia od zmluvy. Po odstúpení od zmluvy sporové strany už nerealizovali úkony smerujúce k pokračovaniu zmluvy. Na svoju obranu žalovaný zaslal žalobcovi v 1. rade a do súdneho spisu neskôr predložil len list zo dňa 30.5.2012, ktorým reagoval na odstúpenie od zmluvy, kde namietal platnosť ukončenia zmluvy o poskytnutí NFP. Nárok na vrátenie považoval za nedôvodný a žiadal Fond sociálneho rozvoja, aby si plnil svoje povinnosti. Namietal, že neuznáva pohľadávku žalobcu v 1.rade z titulu vrátenia platby vo výške 52 596,22 eur. Mal za to, že tieto finančné prostriedky boli riadne vyúčtované, odvolával sa na to, že pozastavenie činnosti malo nepriaznivý dopad na kontinuitu a efektivitu samotného projektu, krátanie platieb a vyhlásenie ich za neoprávnené výdavky považoval za nedôvodné a nenáležité. Vyjadřila sa k okolnostiam omeškanej platby zo strany poskytovateľa, kedy až dňom vyplatenia platby je prijímateľ povinný pokračovať v realizácii aktivít projektu. Doba realizácie projektu sa tým automaticky predĺžila. Súdu nie je jasné v akej súvislosti bola táto argumentácia použitá, keď sám žalobca v 1.rade uviedol, že projekt bol zo strany žalovaného oprávnený, pozastavený do doby pokiaľ mu nebola vyplatená platba od poskytovateľa, následne tu však bola povinnosť v projekte riadne pokračovať a plniť si povinnosti voči poskytovateľovi príspevku. Podľa názoru žalovaného projektový manažér nesprávne posúdil ich stanoviská v záznamoch z administratívnej kontroly a trval na oprávnenosti výdavkov v celkovej sume tak ako bolo z ich strany požiadané. Žalovaný neuznáva pohľadávku z titulu vrátenia platby vo výške 52 596,22 eur, ktorá bola poukázaná ako zálohová platba. Poskytovateľ podľa neho porušil podpísanú zmluvu, keď neskoro vyúčtoval doterajšiu činnosť podľa ich žiadosti o platby a to o niekoľko mesiacov. Žalovaný sa neobohatil z týchto prostriedkov, keďže peniaze vyplatil podľa vyplatených faktúr podľa harmonogramu v dobrej viere a pohľadávky bez právneho dôvodu žalovaný uspokojit' nemôže pretože by tým porušil rozpočtové pravidlá a zákon. Žalovaný uviedol, že Fond sociálneho rozvoja cenzúrou vyúčtovania aktivít zaplatených žalovaným z dôvodu „nehospodárnosti a neefektívnosti“ prekročil svoju kompetenciu ako administratívny orgán. Žalovaný uviedol, že ani nemôže obnoviť realizáciu aktivít projektu, pretože nemá na to vlastné prostriedky.

19. Žalobca v 1.rade je rozpočtovou organizáciou žalobcu v 2.rade a v zmysle § 8 zákona č. 528/2008 Z.z. je sprostredkovateľským orgánom, pričom žalobca v 2.rade je riadiacim orgánom a poskytovateľom príspevku (čl.355). Právny zástupca žalobcov súdu neobjasnil z akého právneho úkonu, alebo právneho predpisu by mala vyplynúť solidarita žalobcov pri uplatňovaní a vymáhaní nároku tak ako to žiadal podaním súvisiacim so zmenou žalobného petitu v čase, keď do konania na strane žalobcu pristúpil žalobca v 2.rade. Súd riešil kto je oprávneným veriteľom, ktorému sa má nárok prisúdiť a nedospel k záveru že ide o veriteľskú solidaritu na strane žalobcov v zmysle § 513 OZ. Súd dospel k záveru, že

vymáhaná pohľadávka patrí žalobcovi v 2.rade čo vyplýva z obsahu zmluvy o NFP ako aj z ustanovení zák. č.528/2008 Z.z.. Riadiacim orgánom a poskytovateľom príspevku bolo ministerstvo a žalobca v 2.rade má právo na to, aby mu bolo prisúdené plnenie, ktoré vyplynulo z odstúpenia od zmluvy.

Podľa § 144 CSP žalobca môže vziať žalobu späť.

20. Podaním právneho zástupcu žalobcov z 2. 12.2019 vzal žalobu žalobca v 1.rade voči žalovanému späť a konanie žiadal voči nemu zastaviť a o trovách rozhodnúť v súlade a § 257 CSP. K tomuto návrhu sa vyjadril právny zástupca žalobcu podaním doručeným 15.1.2020 a nesúhlasil so zastavením konania voči žalobcovi v 1.rade poukazujúc na § 146 CSP a v prípade, že súd konanie zastaví žiadal aby súd mu priznal trovy konania. Či na strane žalovaného ide o vážne dôvody na nesúhlas so späťvzatím žaloby, posúdi súd vždy podľa individuálnych okolností prípadu. Súd posudzuje skutkové aj právne špecifiká, vrátane povahy žalobou uplatneného nároku a aký má dôsledok zastavenia konania na hmotnoprávny vzťah medzi stranami sporu, ako aj na mieru závažnosti ohrozenia práv a oprávnených záujmov žalovaného. Žalovaný námietku nedostatku aktívnej legitímácie žalobcu v 1. rade vzniesol na pojednávaní dňa 28.10.2015, pričom žaloba bola podaná dňa 2.11.2012. Je pravdou, že existujú rozhodnutia súdov a výklady v prospech, ako aj v neprospech aktívnej legitímácie žalobcu v 1. rade. Následne ako bol žalovaný v obdobných sporoch namietaný nedostatok aktívnej legitímácie žalobcu v 1. rade, súdy rozhodli o nedostatku aktívnej legitímácie žalobcu v 1. rade. Súd vyhodnotil, že nárok v tomto spore nie sú oprávnení uplatňovať súčasne obaja žalobcovia. Nevzhliadol však vážne dôvody nesúhlasu žalovaného so späťvzatím žaloby vo vzťahu k žalobcovi v 1. rade. Nič na tom nemení ani jeho argumentácia v podaní zo dňa 15.1.2020(č.l. 432 - 433) súdneho spisu. Súd preto konanie vo vzťahu k žalobcovi v 1. rade zastavil.

21. V spore je pre rozhodnutie o povinnosti žalovaného vrátiť poskytnutý príspevok relevantné to, že žalovanému bolo oznámené odstúpenie od zmluvy. Súd poukazuje na ust. § 344 Obchodného zákonníka v zmysle ktorého od zmluvy možno odstúpiť iba v prípadoch, ktoré ustanovuje zmluva, alebo tento, alebo iný zákon a na ust. § 251 ods. 2 Obchodného zákonníka v zmysle ktorého strana, ktorej pred odstúpením od zmluvy poskytla plnenie druhá strana toto plnenie vráti pri peňažnom záväzku aj s úrokmi z omeškania. Súd taktiež poukazuje na čl.9 bod 2.1 a čl.10 ods.2 a ods.6 VZP ak dôjde k odstúpeniu prijímateľ je povinný vrátiť poskytovateľovi NFP vyplatený do času odstúpenia do 50 dní od doručenia žiadosti o vrátenie finančných prostriedkov. Odstúpenie od zmluvy ako jednostranný právny úkon sa stáva perfektný už tým, že dôjde do dispozície adresáta tzn. že adresát má konkrétnu možnosť oboznámiť sa už s obsahom prejavu vo vzťahu k prijatia oznámenia o odstúpení od zmluvy je dôležité to, že táto písomnosť bola žalovanému doručovaná k perfektnosti odstúpenia nie je potrebný ani súhlas adresáta ani prípadné rozhodnutie súdu.

22. Súd dospel k záveru, že žaloba je dôvodná, keď zo strany žalobcu v 1.rade došlo k odstúpeniu od zmluvy o poskytnutí NFP, ktoré súd považuje za platné, pričom bolo preukázané, že žalovaný porušil zmluvu o poskytnutí NFP, a preto v súlade s ustanoveniami tejto zmluvy a VZP je povinný finančné plnenie, ktoré od žalobcu obdržal, vrátiť. Žalovaný je povinný teda zaplatiť žalobcovi v 2.rade istinu vo výške 52 596,22 eur, a to spolu s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne od 27.6.2012 do zaplatenia v súlade s nižšie citovanými zákonnými ustanoveniami.

Podľa § 365 prvá veta Obchodného zákonníka dlžník je v omeškaní, ak nespĺní riadne a včas svoj záväzok, a to až do doby poskytnutia riadneho plnenia alebo do doby, keď záväzok zanikne iným spôsobom.

Podľa § 369 ods. 1 Obchodného zákonníka v znení účinnom do 31.01.2013, ak je dlžník v omeškaní so splnením peňažného záväzku alebo jeho časti, je povinný platiť z nezaplatenej sumy úroky z omeškania dohodnuté v zmluve. Ak úroky z omeškania neboli dohodnuté, dlžník je povinný platiť úroky z omeškania podľa predpisov občianskeho práva. Ak záväzok vznikol zo spotrebiteľskej zmluvy a dlžníkom je spotrebiteľ, možno dohodnúť úroky z omeškania najviac do výšky ustanovenej podľa predpisov občianskeho práva.

Podľa § 3 Nariadenia vlády SR č. 21/2013 Z. z. ak záväzkový vzťah vznikol pred 1. februárom 2013 výška úrokov z omeškania sa riadi podľa predpisov občianskeho práva účinných k 31. januáru 2013 aj za dobu omeškania po 31. januári 2013.

Podľa § 3 ods. 1, 2 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. v znení novely 586/2008 Z. z. výška úrokov z omeškania je o 8 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu. Ak sa počas trvania omeškania zmení základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky a ak je to pre veriteľa výhodnejšie, výška úrokov z omeškania je o 7 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu príslušného kalendárneho polroka, v ktorom omeškanie trvá; táto základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky sa použije počas celého tohto polroka.

23. Dňa 1.2.2013 nadobudli účinnosť dva právne predpisy upravujúce výšku úrokov z omeškania v obchodných vzťahoch, a to Zákon č. 9/2013 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa Zákon č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník a Nariadenie vlády č. 21/2013, ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Obchodného zákonníka (úplne nové vykonávacie nariadenie k Obchodnému zákonníku).

24. Záväzkový vzťah účastníkov konania vznikol pred 1.2.2013. Výška úrokov z omeškania sa riadi podľa predpisov občianskeho práva účinných k 31.1.2013 aj za dobu omeškania po 31.1.2013.

25. O trovách konania súd rozhodol v súlade s § 255 ods. 1 CSP, podľa ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

Podľa § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

26. V spore bol žalobca v 2. rade úspešný v celom rozsahu, preto mu súd priznal voči žalovanému nárok na plnú náhradu trov konania. O výške náhrady trov konania súd rozhodne v súlade s nižšie cit. zákonným ustanovením.

27. Pri zastavení konania vo vzťahu k žalobcovi v 1. rade, ktoré zastavenie konania zaviniel sám žalobca v 1. rade súd priznal žalovanému nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v 1. rade v rozsahu 100 % účelne vynaložených trov konania. Dôvody pre aplikáciu § 257 CSP súd nezohľadil keď pre rozhodnutie o nepriznaní náhrady trov konania sa vyžaduje kumulatívne splnenie dvoch podmienok a to dôvody osobitného zreteľa a výnimočné okolnosti.

Podľa § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie do 15 dní od doručenia rozsudku na tunajšom súde. V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu vyššie uvedenú, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak povinný dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona; ak ide o rozhodnutie, ktorým bola upravená starostlivosť o maloletého, styk s maloletým alebo iná ako peňažná povinnosť vo vzťahu k maloletému, oprávnený môže podať návrh na súdny výkon rozhodnutia.